

Overveielse, kan udsættes til anden Behandling; men der er dog idetmindste eet Spørgsmaal, som jeg troer at burde bringe under Forhandling allerede idag. Ved første Behandling er det jo fornemmelig Grundsatningerne i Lovforslaget, der skulle debatteres, og med Hensyn til en af disse Grundsatninger er der reist saa væsentlige Tvivl, at jeg troer, derom at maatte sige Noget allerede ved denne første Behandling. Denne Bemærkning har Hensyn til § 10 i Udkastet, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, eller § 11 i det oprindelige Lovudkast, den Paragraph nemlig, hvori det er fastsat, at Retten kan sættes med 12 Medlemmer. Hvorvidt dette lader sig forene med Grundloven eller ikke, kan vel ansees for tvivlsomt, og, da jeg fremlagde Lovudkastet i Folkethinget, gjorde jeg udtrykkelig opmærksom derpaa og bad Folkethinget nøie at tage under Overveielse, hvorvidt den Bestemmelse, som indeholdtes i Paragraphen, lod sig forene med Grundloven eller ikke. Det forstaaer sig af sig selv, at, kom man til den Erkjendelse, at det ikke lod sig forene med Grundloven, saa maatte det forandres. Der blev imidlertid ved Sagens første Behandling i Folkethinget kun fra et enkelt Medlem reist Tvivl mod Paragraphen, og det selsamme Medlem frafaldt ved anden Behandling sine Betæneligheder og sluttede sig til den Anskuelse, hvorfra Lovudkastet var gaaet ud i den daværende § 11. Der fremkom heller ikke senere i Folkethinget nogen Indvending mod, at Paragraphens Bestemmelse lod sig forene med Grundloven. Fra Landstingets Side antog jeg, at der ikke vilde reises nogen Tvivl i saa Henseende, da jeg virkelig stod i den Formening, at Landstinget havde anerkjendt den Grundsatning, hvorfra Lovforslaget gik ud, og jeg skulde endnu formene, at der muligens dog kun ligger en Misforstaaelse til Grund derfor, naar Fleertallet af Udvalget har antaget, at Grundsatningen i § 10 ikke lader sig forene med Grundloven. Jeg er nemlig tilbøielig til at troe, at Fleertallet af Udvalget netop i Grundsatningen er enig med Regjeringen, er enig med, hvad der er vedtaget i Folkethinget, og blot, naar der sees hen til Realiteten, antager, at der bør gjøres en anden Anven-

delse af Grundsatningen end den, som findes gjort i Lovudkastet. Spørgsmaalet er nemlig dette, om det lader sig forene med Grundlovens § 72, som siger: „Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer,“ at Retten sættes med et mindre Antal. Jeg indrømmer, som jeg allerede har gjort, at Sagen kan ansees for tvivlsom, men jeg mener, at det maa ansees for afgjort, at enten kan Rigsretten aldrig sættes med et færre Antal Medlemmer end 16, eller der indeholdes i Grundloven ingen Hindring for, at den, saavel under den ene Deel som under den anden Deel af en Sags Behandling, sættes med et ringere Antal end 16. Det er vel bekjendt, at de Regler, som indeholdes i Loven om en Rets Sammensætning, nøie skulle følges; naar Retten ikke er sat, saaledes som ufravigeligen maatte være forekrevet i Loven, da er det, som er foregaaet, ikke foregaaet i Retten, det kan være foregaaet i en Samling af nogle til Retten hørende Medlemmer, men det er ikke Retten. Det, som lovlig fordres til Rettens Sammensætning, det maa altid være tilstede naar det, som foregaaer, skal kunne siges at være foregaaet i Retten. Naar altsaa Landstinget ved en foregaaende Behandling af Rigsretsforlaget tilføiede en § 14 hvori det hedder, at: „naar den samlede Rigsret har begyndt en for samme indstævnet Sags Behandling, og senere enkelte Medlemmer, ved tilfældige Omstændigheder ere forhindrede fra at deeltage i Forhandlingerne, kunne disse ikke desto mindre nyde Fremme, naar idetmindste $\frac{3}{4}$ af Rettens Medlemmer deri deeltage“, — da ligger deri, at Rigsretten kan lovlig holdes, uden at det i Grundlovens § 72 bestemte Antal Medlemmer er tilstede. Det er det Samme, som ogsaa antages af det ærede Udvalgs Fleertal, idet deres Forslag gaaer ud paa, at Rigsretten vel under den foreløbige Behandling af Sagen kan sættes med 12 Medlemmer, men at derimod Hovedforhandlingen, derunder indbefattet Paakjendelsen, altid bør skee i den samlede Rigsret, bestaaende af 16 Dommere efter § 2. Jeg vil vel indrømme, at man, selv om man gif ud fra en modsat Fortolkning af Grundloven af den, som jeg anseer for den rigtige, vistnok kunde komme til det Resultat, at den forelø-